

PAPIRUS

—Es a dir, que encara no estàs casada amb en Joanet, i ja...?

—Sí, noia. Havem fet com al teatre, que abans de l'estrena assagen les parts...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA
SOBIET, FLORENTINA IRUSA, MORE-
NILLA i NISA UTREBA.

TEATRE NOVELTATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de
Madrid. Director: Ricardo Simó Raso. debut dia
2 de Juny.

TEATRE COMIC

Companyia de sarsuela d'Enric Beut,
cada dia variat programa.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admirareu les més aplaudi-
des estrenes del music-hall.

POMPEIA

Espectrarrant companyia de vodevil. Les
més ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest recollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
El vodevil de gran èxit
CLAVÉ

No rumiïn més! VOLEN
MENJAR ESPATARRAMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital

Telèfon 1216 A.

FUTBOL

Grans partits internacionals

DIES 2 i 3 DE JUNY

DUNDEE

EQUIP PROFESSIONAL D'ESCOCIA

CONTRA

F. C. BARCELONA

Es despatxen localitats al
domicili social del
F. C. BARCELONA
Fortuny, 1, i al «Centre de
«Localitats, de la
Plaça de de Catalunya.

**CAMP DE LES
:: CORTS ::**

A un quart de
cinc de la
tarda

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Pasatge Bacardí (Rambla - Plaça Relat)

CAJZADOS

EL COLL

son conocidos por su elegancia
duración y economía. No com-
prar sin visitar antes esta casa.

Xuclá, 16, entresuelo

MASAJE MONELLS

CREMA LÍQUIDA

Es el benefactor del cutis des-
pués de afeitarse

J. MONELLS

Para pedidos: Mendizábal, 10
BARCELONA

Redacció i Administració

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Extranjer " 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors.—No es retornen els originals

UNA EXCURSIÓ SORPRENENT AL VOL- TANT DEL COS D'UNA RASPA DE MOLLET

VI

VAIG arribar al pla de l'esquena, i amunt, amunt, enfocava al cap de poca estona la suauíssima canal que desemboca al clatell, entre la pala de la dreta i la de l'altre cantó.

Aquí, el terreny era molt fi; però, cosa estranya!, sense haver-hi humitat, s'hi havia fet molsa; hi havia aquella mica de pegadella que el mateix es produeix on hi ha molta aigua que on n'hi ha poca. Si m'hagués entretingut a cercar detingudament, crec que hi hauria trobat algun rovellonet. Vés allà on se fan bolets!...

De l'esquena vaig passar al sot de sota l'aixel·la dreta, on hi havia una plantació de safrà que donava goig de veure. I no em vaig parar gaire estona en aquest indret, perquè el safrà escampa una flaire especial molt característica, i que tots vostès hauran tingut ocasió d'ensumar pels envelats i demés llocs d'empentes.

A la sortida de l'aixel·la, anant endavant sempre, vaig topar-me amb la més poètica i més interessant regió femella. Tenia al davant meu, gairebé al nas, les muntanyes dels pits. Dues muntanyes regulars, de dimensions exactament iguals que els cèlebres matons de Pedralbes, però amb un cim alterós i pronunciat, que no té altra comparació possible que el del Turó de Montcada, o la Punta de Tagamanent. Era el propi mugró que aixecava la punta, mirant fit a fit el cel amb un extraordinari desvergonyiment.

Com podia resistir-me a la temptació d'explorar de per tot arreu aquells magnífics matonets?

I ca! Vaig pujar-hi. Vaig baixar-hi. Vaig revolcar-m'hi. M'hi vaig extasiar mateix que si estés sentint un discurs d'en Bofill i Matas. Fins al cim del cim. Fins a la mateixa punxa d'aquell volcà en latència vaig arribar. Allí dalt, dalt del mugronet, hi havia una font, però era seca... Havia rajat en algun temps? Crec que sí, perquè el canaló era obert, però la deu d'aigua s'havia estroncat. Quina llàstima! Amb la set que tenia vaig amorrar-m'hi, però... nàstics! Ni una gota.

Mentre hi estava abocat, xuma que xumaràs, vaig sentir com la inexplicable sensació de què aquella muntanya es movia tota i de què la

punta creixia... creixia. Vaig empendre la baixada esporuguit, i seguint amunt, amunt, vaig arribar al coll, on altra vegada els meus peus es varen enganxar amb aquella miqueta de pegadella o fangueig característic de totes les regions ubagues.

I, ja en el coll, no volguí perdre l'ocasió de visitar el cèlebre pabelló dit «Pabelló de l'orella», semblant a tots els pabellons de totes les exposicions, i on la xicota vallesenca hi tenia muntada una magnífica instal·lació de goma aràbiga en líquid o «Sindetikon», de producció nacional, que aprofito l'ocasió per a recomanar a la Fira de Mostres. Seria un èxit.

Val a dir que el tal pabelló estava voltat d'un bosc frondosíssim: els cabells del cap. La cabellera de la tal xicota era una cosa extraordinària, jamai somniada ni pel mateix Gorki, que si mai no recordo és l'home que ha descrit el bosc més afros i més negre que mai s'hagi pogut conèixer. La negror dels cabells de la minyona, era una negror de turbonada. Quan una cosa es posa molt lletja, s'acostuma a dir: això es posa molt negre! Doncs bé: aquell cap era quelcom més negre que l'assumpte més compromès i delicat. Veient-lo de prop, vaig formar-me una idea cabal de com deuen ésser les selves del centre africà. Era sinistre entrar-hi, però jo, que anava en pla de «boy-scout» i que ja havia recorregut tot el continent, no podia aturar-me a meditar, i separant amb la destal les primeres mates de cabell, vaig entrar-hi decidit.

EL RECTOR SORD

A la parròquia de Sant Pau Ventós hi predicava mossèn Tomàs, el rector, vell i sord com una campana. L'església era pobre i a la vidriera hi mancaven alguns vidres, per on aquella tarda, tarda de vent d'hivern, hi entrà una pluja de fulles seques.

A una de les feligreses se li escapà un pet i tothom es clavà a riure. El rector, sord com era, no s'enterà de la cosa, i creient que reien del regutzell de fulles que envai el temple, digué:

—Germans meu, no rigueu més. Això no tornarà a passar. Demà faré tapar tots els forats!

EN Mussola és a Madrid. Com que qui mal no fa, mal no pensa, al despedir a un amic vàrem badar amb l'efusió de la despedida, i quan ens en vàrem adonar ja érem a Sant Vicens.

—Té!—ens vàrem dir.—Doncs que es f...!
I ja vàrem continuar fins a Madrid.

Baixar del tren i començar a recórrer cines i cines, tot va ésser una cosa. Però, anem per parts. Això estarà molt bé. Tocarem primer les parts, cosa essencialíssima, i després anirem al *globo*, que vol dir «el tot», «el total».

El cine, a Madrid, té la mateixa mala intenció que a Barcelona, i fins més mala intenció. Avui parlarem d'un d'ells. Del «Real Cinema», que ve a ésser l'«as» dels cines, amb ascensors, aigua corrent i bidets.

Aquest cine té llotges. Unes llotges blaves, amb una avant-llotja separada d'aquella alcavotament per una cortina, i que Déu nos en guard de penetrar a fons els seus secrets. Però sense volguer avui us explicarem el que havem sapigut en una d'aquestes llotges.

A l'entrar a ella hem sentit una veu infantívola que deia:

—Per què ho dius que et vas tirar una planxa?
—Fixa-t'hi bé i veuràs com és veritat que me l'he tirada.

—Oh, tu que entres, al tanto i no em trepitgis, que sóc menor!

—¿Qué dice, que qué?—hem demanat nosaltres, astorats, i amb un accent madrileny que hem agafat i que és un *dulce*.

—Que no em trepitgis, que ja que els meus pares m'han llençat a terra, no acabis tu de rebotar-me l'existència esclafant-me per sempre més.

—I qui ets tu, si es pot saber, i què fas aquí al cine?

—No sé què dir-te. Sóc un ésser, o millor dit, he estat a punt d'ésser un ésser. Però el meu papà m'ha deixat caure a terra... i la mamà no ha fet res per a recollir-me.

—Més te val, angelet. Així no seràs res, i de l'altra manera estaries en camí d'ésser un fill de...

—De què?

—De cocot.

—Menys mal que m'he trobat amb molts companys. Aquestes llotges n'estan plenes. Uns estan ja més momificats i secs que en Tuk-Ank-Amen. Altres són encara tendres. Jo et prego que escoltis les seves veus.

—Vaig escoltar i eren veus primes, petites, que deien en to trist: «Papà, papà, papà!...»

—I són...?

—Tots són ex-futurs homes o dones. No entris, creu-me; ens mataries. I a tu cinic Mussola, no et ve d'una pel·lícula més. Vols?

—Està bé, noi. *Bueno*: noi... o noia?

—Bah! Es el mateix. I a ben segur que no ho sé. M'han fet a l'altra sessió, i encara no he tingut ganes d'orinar! Ves per on no sé què sóc!

—Es igual. Tens raó. Adéu-siau, minyons.

—Adéu...

Quan vàrem sortir, les veus eren més tendres, més engunioses...

—Papà! Papà!! Papà!!!

Quin misteri s'amaga a les avant-llotges del «Real Cinema»?

MUSSOLA

LES CALCES D'EN PERET

UNA xicota, jove i innocent, se n'anà a confessar.

—Veiam—li digué el confessor.—
Quins pecadets tens?

—Aquesta vegada, un de molt gros!

—Bé... No serà tant...

—L'altra nit, al ficar-me al llit, vaig trobar-hi dins, les calces d'en Peret, el mosso...

—Això no té importància.

—Es que... dins de les calces... hi havia en Peret...

—Carai..., carai!...

—Roseta, no estiris tant la porta.

—Si no sóc jo... La que es-tira és la Maria!

LA PUNXA

GRAN I PETIT

UNA festa a la tarda vaig anar a donar un tomb per Les Planes. Quan vaig estar cansat de passejar-me sol per aquells munts de Déu, vaig seure sota un pi, per reposar una estoneta. Feia cinc o deu minuts que descansava, quan em vaig adonar que per entremig de l'herba que rodejava el pi hi havia una parelleta molt encaramelada, però no els podia veure, per l'espessor de l'herba que els amagava. Sentia molt soroll de petons; després, gemecs i un «ai!».

La veu de la femella deia en to adolorit:

—Treu-me-la, que em fa molt mal!

I després, amb angouxa:

—Ai! No apretis, que encara me la fiques més endins!...

I en veu dolça seguí dient:

—Mira: agafa la punteta i estira ràpid.

Jo no acabava d'entendre'ls, fins que per fi va dir:

—Quina punxa més llarga! Si em descuido, se'm queda dins!...

FÍDIES

ATOLOSA, una jove casada de poc va citar al seu marit davant del jutge, demanant el divorci.

—En què es funda per a tal petició? —preguntà el jutge.

—En què fa dues setmanes que som casats, i encara... res!

—Què hi te que dir a dita afirmació? —preguntà el jutge a l'espòs.

—Que jo he fet lo que he pogut; però entre lo de la meua dona i lo meu no pot haver-hi acord de cap mena.

—Per què?

—Veurà. Si ho tingués així (i mostrà el forat del trau de sa americana), o així (assenyalant la butxaca de l'armilla...), encara. Però és així! (I signà el barret...)

—Què hi diu, vostè, a això? —féu el jutge a ella.

—Veurà. Si ho tingués així (assenyalant el barrot de la cadira), o així (l'espelma de damunt la taula), hauria dissimulat. Però és així. (I assenyalà el tub del gas, d'un centímetre d'ample.)

PACINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

ARA que s'acosta la calor, vull parlar-vos, amigues llegidores, d'una qüestió importantíssima, que afecta a la vostra bellesa i a la vostra salut. Vull parlar de la higiene íntima, que la dona del nostre país té tan abandonada, sense comprendre la importància que té, no sols per sumar atractius a la seva persona, sinó àdhuc per lliurar-se de males malures, com molt sovint la perjudiquen.

Entre nosaltres és molt corrent veure noies joves, ben abillades, totes empolvades i plenes d'essències, que malgrat això deixen anar una fortor gens agradable, que delata la manca de curiositat interior.

I és que entre les nostres dones encara predomina aquella rutinària creença de què l'honestedat és sinònim de la brutícia, i segueix despertant l'admiració de certa gent la prometença d'aquella reina espanyola que va fer vot de no mudar-se la camisa fins aconseguir la rendició de Granada.

La majoria de les noies, per no dir totes, com més pures i com més innocents millor, coneixen més aviat la utilitat d'un home que el servei d'un bidet.

Recordo el cas d'una nova rica que va fer-se instal·lar a casa quarto de bany, i que el primer dia va confondre el bidet amb un W. C., creient que es tractava d'un nou sistema.

Es que de petites ja ens acostumen a respectar com una relíquies allò que en diuen el *pecat*, fent-nos creure que és un delictes tan sols tocar-lo. Amb això sols aconseguen que, portades de morboses curiositats, procurem escatir d'amagat la seva significació i que ens guardem molt bé de passar-hi aigua, per por de què ens hi atrapin.

Totes sabeu que la naturalesa ha posat en aquell boc certes secrecions d'una olor poc agradable, que si no es renten empapen la roba i li comuniquen son perfum. Demés, en els períodes crítics de la dona, la destil·lació sangnosa escampa també una flaire

típica que transcendeix encara que s'intenti contrarestar-la per mitjà d'essències més o menys fortes.

Tots aquests inconvenients de la manca de netedat s'accentuen a l'estiu, quan les calors apreten i totes les secrecions orgàniques fermenten.

Altrament, descuidant la nostra higiene íntima, ens predisposem a contraure qualsevol infecció, que pot ésser de fatals resultats per a la nostra salut.

Per aquest motiu agafen tanta extensió entre nosaltres les enfermetats dites de Venus; perquè les dones ibèriques que es guanyen la vida jeient amb un altre, són vertaders focus microbians que no es desinfecten mai.

En canvi, la dona francesa, per exemple, que considera tan necessari rentar-se la cara com... allò altre, conserva més fresca la seva juvenesa i està gairebé immunitzada contra les malures de l'amor.

Creieu-me, amigues llegidores: si voleu lliurar-vos d'anar pel món escampant perfums que ataquen la sensibilitat pituitària i oferir-vos—si arriba el cas—com un pom de flors al vostre estimat, entretingueu-vos cinc minuts cada dia cavalcant damunt del bidet, que és una de les més preades conquestes de la civilització.

ISABEL

CONTESTES

CATXEMIRA. — Avui hi ha moltes senyorettes que fumen, i ningú se n'estranya. El que li aconsello, és que fumi d'amagat, perquè públicament no ho fan més que les cocots o les dones extravagants.

CAMÈLIA. — Que vostè sigui una artista d'aquestes que surten despullades, no li ho critico, perquè tothom és lliure d'ensenyar el que vulgui mentre hi hagi qui ho vulgui veure. Ara, el que em diu sobre el poder suggestiu dels llacets, li aconsello que no ho faci, perquè ho estimo contraproduent. És més sensual endevinar els secrets d'una dona, que no poder-los apreciar detalladament, i molt menys clavant-hi una diuísia com als «toros».

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

La música sembla que s'aixeca. El públic torna a engrescar-se amb el gènere líric i li agrada que quan s'alça el teló ja estigui el mestre amb la batuta en l'aire. Prova d'això és l'abundor de teatres actualment dedicats a cultivar sarsuela i opereta i el constant «eixuga't i tornem-hi» de les empreses, que no es cansen d'estrenar.

Aquesta setmana, gairebé totes les novetats són musicals, i algunes d'elles ben apreciades.

«Dedé», per exemple, que és una opereta francesa estrenada darrerament per la companyia del «Principal», té més suc que una poma camosa i distreu més que un article d'en Valentí i Camp, amb barbes i tot.

La música, d'en Christiné, és tan suau i bellugadissa, que us entra per les orelles de mica en mica, de mica en mica, fins que us la trobeu dins sense adonar-vos-en.

També va triomfar d'una manera indiscutible el fill d'en Granados amb l'estrena d'«El valle de Ansó», a «El Dorado», demostrant que com a músic té tants bemois com son pare.

Al «Nou», on la companyia del *terremoto* Caballé ha fet sotragar el teatre amb l'èxit de «La Montería», també s'han decidit a estrenar una obra de pretensions líriques que es titola «La reina Maja», lletra de donya Encarnació Osés, i música del mestre Parera.

Com que els cantants tenen ocasió d'endinyar pinyols, i això sembla que és lo més apreciat pels *morenos*, la nova producció va ésser més aplaudida que un vigilant del carrer Nou—al qual aplaudeixen tota la nit sense parar un moment,—i segurament donarà calers a l'empresa i als autors, que és lo que se trataba de demostrar.

Els del «Victòria» tampoc s'adormen, i comprenent que ja en feien un xic massa amb el famós «Nandu», van estrenar una deliciosa opereta vienesa, arranjada pels senyors Giralt i Capdevila, que s'anomena «Lo que sueñan las muchachas».

Llibre i música foren del gust del públic, i els autors se'n van apuntar un bon nombre de *tan-tos*.

El «Còmic», convertit en catedral del gènere *grande*, s'ha fet lloc predilecte dels *dilettanti* que es recorden d'en Casanyas i del «Musclaire».

Darrerament han reposat «El sacristán de San Justo» i «El lego de San Pablo», per a demostrar que es recorden de tots els sants.

Per últim; ens diuen que la companyia Díaz Artigas, del teatre «Goya», ha estrenat amb sorollós èxit una farsa nord-americana titulada «Los millones de Monty», que fa riure de debò. Tant, que si a un l'agafa amb els *pi-pis* al ventre, corre perill de necessitar serradures.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

La vaga de l'art rodat no ha destorbat pas que per tots els music-halls continués amb més força que mai l'art de rotació «culinària», que tants admiradors té en totes les classes socials de Barcelona.

Nosaltres, com si res. Els corridos no tenim vagues, ni conflictes, ni inquietuds socials. Per nosaltres sempre és hora de parar i fer parar. Ara, que tan sols fem parar les cupletistes i parem... algun que altre *sablasse*.

El senyor Ramon, com si res passés, com si no en tingués prou de la brutícia que hi ha per totes les cantonades, anà a fruit la deliciosa brutícia dels music-halls, la brutícia del tubèrcul·liure, la brutícia de l'espeterant «patateig» de la majoria de les senyores de concert.

La vaga de transports no ha pertorbat la vida de la Barcelona papitesca, de la Barcelona que ni treballa ni—ai!—juga. A pesar d'haver donat ordres molt serioses el comitè de vaga, de què no circulin cap mena de carros, carromats i carretons, encara pels carrers equivocs del barri-laire districte cinquè es veuen una de carretons sense número que fa fredat. L'abundància de carretons sense número es nota també pels music-halls, on els fan ballar la rumba i els obliguen a ensenyar fins el forat del... pany.

La nostra ressenya verídica i vertadera de tot el que passa als nostres més gloriosos reconcs de la broma, no pot interrompre's pas. Com de costum, hem anat a l'«Edèn», a l'«L'As», a l'«Alcázar», al «Pompeia», a tot arreu allà on amb més o menys art es rendeix culte a la Santa Barrila, a la Gloriosa Grimègia.

I per tot arreu hem vist coses grosses—no pas d'aquelles que penjades semblen bosses,—i hem sapigut coses més grosses encara, i hem palpat coses vertaderament descomunals.

Hem sapigut que a l'«Edèn Concert», un senyor, no sabem si del comitè de vaga, volia fer

parar a la força a la Yankee, una xicota més castissa que en Wilson, i que diuen que és la reina de la coreografia moderna. Per cert que ens estranya que, essent reina de la coreografia, no canti el cuplet de l'«Hay que ver» de «La Montaña», lo més coreogràfic del món, puix és sapigut que tothom el choreja.

(En Montero, que ha portat els chors d'en Clavé a l'escena, també deu ésser el rei de la coreografia.)

I hem sapigut que a «L'As» s'hi ha estrenat una fantasia índia que se'n diu «El Budha de Oro, o la momia de la cortesana Lotia», on tothom surt mirant-se el llombrigo, segons normes de la religió budista. S'hi veuen llombrigos de totes menes i maneres, amb tots els pèls i senyals. El que més ens agrada és el de la Bella Dorita.

A l'«Alcázar Español» la Carmeta Caballero té cada dia més èxit. Això ens ho ha dit ella mateixa, però nosaltres ens ho creiem, perquè no és cosa de posar en dubte una paraula de *caballero*.

Al «Folies», el Bertini té cada dia més clientela de «lampistes».

Al «Pompeia», l'Ofèlia vol fer la competència a en Matutano i dona la patata a cap preu.

I res més...

Ah, sí! La Paulina, aquella noia del «Refectorium» que es feia amb un soldat de quota i és

—Senyoreta, he tingut molt de gust...

—Sí? Doncs no ho semblava.

amiga de la Conxita, fa anar de cap a un xicot molt tímid que li envia secretament rams de flors i li parla de vostè. No se sap si això acabarà amb unes relacions formals sots la vigilància de la Conxita.

I ara posem-nos seriosos per a dir que hom també s'equivoca, i això va passar l'altre dia, que vaig assegurar que la senyoreta Assumpció Parreño estava en una llotja de l'«Alcázar», on treballava, essent inexacte, car dita senyoreta, els peus de la qual beso amb devoció, no hi alterna ni hi ha alternat mai.

I perdonin la rellescada, que per poc em fa trencar la nou del coll.

L'ALTRA CARA

EN Macià, fill únic i mimat dels masovers de càn Tapret, s'havia promès amb la Rosó, la xicota més guapa i astuta de La Llagosta.

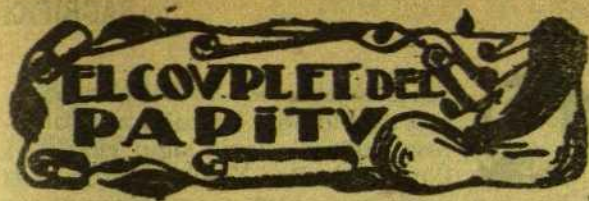
Ja feia dies que en Macià, com vencent el seu caràcter tímid, intentava fer-li el primer petó, sense aconseguir-ho, puix com sigui que a la Rosó se li fes un xic repulsiu el seu amant forçós, com assegurava el veïnat xafarder que el prometatge que ens ocupa era fet per conveni de llurs pares i molt a pesar de la Rosó, el cas és que, no sabent com treure-se'l del damunt, li jugà la següent broma, dient-li:

—No et pots figurar, Macià, la vergonya que em daria d'executar cara a cara lo que tu amb tanta insistència desitges. No obstant, per tal de complaure't, ja que tant t'hi interesses, jo et prometo que demà, quan ja els de casa dormin, baixaré al tocar les deu i per la gattonera et serà correspost el petó més ardent que els teus llavis puguin fer.

Es per demés esmentar l'ansietat amb què el bo d'en Macià esperà l'hora anunciada, ni cal dir que hi fou puntual. La Rosó també en fou i aplicant els darreres al forat de la porta, n'hi hagué prou per a que en Macià, boig d'amor, besés i tornés a besar la cara, per cert bastant groixuda, de la seva amada. Però de sobte sospèn els petons i exclama:

—On tens el nas, que tot són galtes?

I la Rosó, satisfeta del resultat de la broma se'n tornava a dormir, mentre en Macià marxava amb la cua entre cames cap a càn Tapret.

LES PORCADES D'EN PEPET

I

El meu promès té molta barra
i tinc, amb ell, que fer l'ull viu,
doncs quan sortim cada diumenge
vol que ens n'anem a prop del riu.
Allí, entre mig la salzereda,
vol propassar-se el molt barrut,
prò jo el deturo, recordant-me...
que qui gemega ja ha rebut.

Refrà:

I amb ell vaig molt escamada,
doncs tinc por
que al fi em faci una porcada.

II

Si em porta al cine, ja tremolo,
perquè, com que és tan atrevit,
s'empenya el tonto que comprovi
que se li enrampa sempre un dit.
I, sempre alerta, estic al tanto,
perquè ses mans no paren mai,
i el greu perill de què algú ens «fili»
em fa estar sempre amb gran esglai.

(Refrà)

III

Va acompanyar-me l'altre dia
a dar un tomb pels volts del Clot,
i em convidà a què visitéssim
a una parenta, el tabalot.
Prò jo vaig veure la jugada
i el vaig deixà amb un pam de nas,
dient-li:—Ai, noi! Que et creus que bado?
Apa! Demà m'afaitaràs!—

(Refrà)

MEMÒRIES I AVENTURES D'UN
JOVE IMMORAL I ALEGRE : :

III

L'ALTRE *mano* de la trinitat, mereix capítol a part.

Fem-lo.

Ja està fet.

Siguem-hi, doncs. Li deien, o es deia, Vilafranca. De vegades, tres vegades a la setmana (els dilluns, dimecres i divendres), portava ulleres. Unes ulleres de conxa, d'aquelles que fan savi al més ruc. A l'estiu, per a que el sol no el molestés, i per mitjà d'un aparell de filferro, a aquelles ulleres s'hi posava persianes. En Vilafranca era un bohemí, un bohemí net, amic de l'aigua—encara que gens renyit amb el vi—i del confort.

A Madrid, una vegada que hi va anar a estrenar una comèdia—perquè, quan no sabia què fer, escrivia,—es va estatjar en una *casa de vi-ajeros*. No va pagar ni un dia. Es va gastar tots

els drets de l'obra en perfums i en vi. La patrona veia que ell tenia diners, però que ella no cobrava.

—Però, que no té diners?

—Sí que en tinc.

—Doncs, per què no em paga?

—Perquè és una mania.

Però, vaja, com que en el fons vostè és una bona dona, vingui que la perfumaré.

I treia una ampolleta d'«Orsay», de «Coty», o de qualsevol altre perfumista dels cars, i la perfumava.

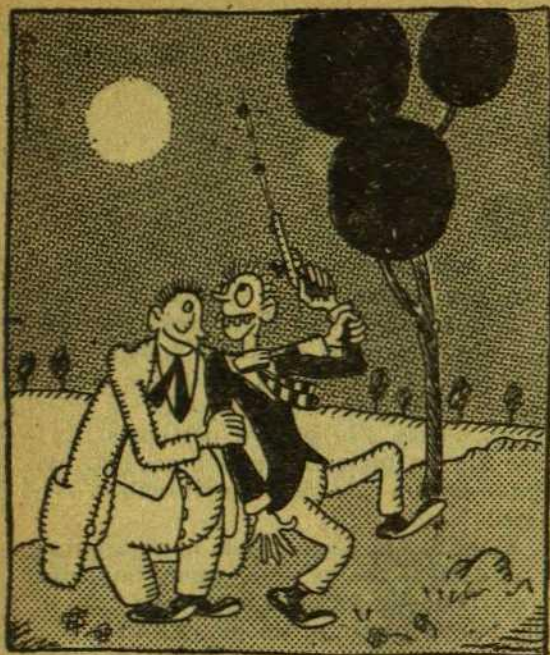
A les nits omplia l'habitació de «tripes» i d'amics, i de vi, i armava la gran *juerga*, amb gran estranyesa dels altres hostes, que es pensaven que en aquella habitació hi havia una Fraternitat Republicana. Fins un dia, l'últim dia de ser a Madrid, va guarnir l'habitació amb fanallets de paper, com si fos una *verbena*, i va pujar un «manubri».

Aquest Vilafranca—que ara, pobret!, s'ha retirat a la vida honrada i té un estanc—bevia com un dimoni. Hi va haver una època que la casa González Byas enviava més vi a Barcelona que a tot el reste d'Espanya plegat. Aquest vi se'l bevia en Vilafranca. Se'l bevia com l'aigua. D'aigua no n'havia begut mai.

De la «Villa Rosa»—establiment famós del qual parlaré detingudament—ell en deia «el barco». Sabeu per què? Perquè el *navegar* el marejava!

J. M.

—Què fa, home de Déu?
—Me n'anava a l'altre món, per veure si sorprenia la meua difunta amb el seu *flavió*, que es va morir abans d'ahir.

AIXÓ RAI!

EN Bartomeu tenia merescuda fama d'ésser home resistent en matèria amorosa. Es deia en el poble que no li venia d'un, en lo que a col·loquis íntims es referia, i això va fer que la senyora Magdalena, una vídua jove i ardenta, sentís curiositat de comprovar si era justificada dita fama.

Un dia que parlaren, li digué:

—M'han dit, Bartomeu, que ets incansable.

—Quelcom d'això hi ha.

—I que repeteixes la cançó amorosa deu o dotze vegades...

—Les que vull.

—No ho crec.

—Estic prompte a demostrar-l'hi.

—A veure! Tens d'arribar a quinze!

I començaren a recitar l'etern poema. Un càntic, dos, tres, quatre...

—Deixi'm beure un glop d'aigua, senyora. Tinc la gola seca. Així! Ara, tornem-hi. Va l'estrofa sisena!

—Com, la sexta! La cinquena.

—Van cinc!

—Van quatre! T'erres, Bartomeu. A cada nou cant faig una ratlla de guix a la paret. Veus? N'hi ha quatre!

—Bé! No discutim! Tornem a començar!

I, desdenyosament, amb la mànega borrarà les ratlles fetes...

QUAN en Mohamed Ali-Oli s'enterà de què sa adorada, l'escultural i candorosa Zulema, havia sigut enviada a l'harem de Ben-Xafat, va estar en el dubte de si morir-se de pena o organitzar un soviet, tanta i tan grossa era la seva desesperació.

Però després d'estirar-se els cabells tres dies amb les seves corresponents nits, lo qual va produir-li una irritació bastant perfecta de l'alopecía, va decidir robar-la de l'harem i endur-se-la en un taxi-camell, cap el desert, a fruitar del seu amor i a atipar-se de dàtils.

A còpia de recomanacions, en Mohamed aconseguí ficar-se a l'harem com a empleat, i, a còpia de traça, posar-se d'acord amb la Zulema per a la guillada. Aquesta tingué lloc una nit fosca com la fisonomia d'en Junoy, i a l'aparèixer l'alba els fugitius es trobaven en ple desert, sols a dalt d'un camell i plens de sorra.

—Per fi sols!—digué ella, que sens dubte ho hauria sentit en algun vodevil.

—Sí, sols!

—Què fas parat, Mohamed? Ningú ens veu! Sóc teva!

—Es que...

—Què? No m'estimes?

—Com vols que no t'estimi? Es que, per a poder entrar a l'harem, saps?, he tingut de sacrificar lo que més estimava!

—Com! No tens...?

—No! Ja ho veus lo que he sacrificat per tu!

—I que n'ets de gamarús!

Aquella nit, mentre en Mohamed clapava, la Zulema tocà el dos amb el camell i se'n tornà a l'harem.

L'ATURADOR

Tant l'havien enredat els companys a en Pep Prida, que ara els hi diu: «Es mentida» quan quelcom li han relatat. I volguent que eixa costum de veres se desvaneixi, un amic fa: «No pateixi; com posant oli en un llum, vull curar-lo de comptat: sa germana no és donzella i és soltera!» I el trapella d'en Prida saltà: «Es vritat!»

EL NOM NO FA LA COSA

PENSAMENTS

ANAVEN una vegada una dama i dos corredors enquibits, junt amb altres viatgers, dins un vagó del carril, quan la dama, després d'aparentar durant molt rato neguit i malestar, fou interrogada per un dels dos galans preguntant-li què era lo que tenia, a lo qual respongué:

—Em trobo molt malament, puix es pot dir que des de que he pujat tinc unes horroroses ganes de fer pipí, i no havent-hi en aquest departament W. C., no sé com arreglar-ho.

A lo qual contestà un dels dos minyons:

—Si vol, obrirem la portella i faci la feina amb tota comoditat, ja que entre el meu company i jo l'aguantarem, privant així de què caigui i de què els demés viatgers la vegin.

A ella no li quedà altre recurs que conformar-se, i ja tenim als dos corredors aguantant a la dama. Però quina no fou la seva sorpresa quan, al cap d'un rato, ella féu sentir una grossa detonació.

Al veure que els dos individus havien quedat astorats, ella digué:

—Perdonin lo que he fet, ja que ho trobo molt natural; tota vegada que vostès, un cop han orinat, se l'espolsen, jo crec convenient ventarme-la.

Crec inútil dir que els corredors quedaren amb un pam de nas.

—Creu-me, Liseta. No hi ha com els vín-culs del matrimoni.

—Vint, dius? Me'n sobren divuit!

Les banyes molt sovint fan com els queixals. Quan surten, fan mal, però després t'ajuden a menjar.

El crèdit és una cosa que es dona a qui menys ho necessita.

Els solters vells acaben com els pollastres: en mans de la cuinera.

Un metge assistint a l'enterrament d'un client, constitueix una contradicció a les lleis físiques. Es la causa darrera l'efecte.

Les monges de la Maternitat, de l'amor sols ne roseguen els ossos.

El bidet és l'assassí més gran de la humanitat.

UNA DOTZENA DE FRARE DE TRIPIJOCS CATALANESCS:

A l'Anastàssia l'extasia l'anestèsia.

Sardinetes a Catarinetes?... Cagarinetes!

La monja flonja, vol l'esponja o la taronja?

El llumet del llumet llueix lluny del llucet.

Oh, brut Feu, si bufeu us ruboritzau, faritzau!

L'Arcís Cisa issa al cim de la verdissa un pastís massís d'Eivissa.

Les fulles s'esllufen, o les llufes s'esfullen?

Sanyé, almenys seny; i senyi's si el reny!

Xec, xic de «xeixa», es deixa o s'esqueixa.

Carat! A ma vaca el tàbec ha atacat, i el tabac m'han acabat!

Crispí, cridi, criï grills i critiqui crims.

El gel, l'estel, la mel i el fel del Quel, al cel!

Calamanda, mala calamarçada aclapara als calamarchos d'en Marçal!!

PITUS

Notas Bibliobibliográficas

(En esta sección hablaremos de las obras que se nos envíen 15 ejemplares.)

Fuergel oloroso para las espirituales sierras del divino jardín. Colección de consejos, advertencias y más consejos para las jóvenes que sienten ruido, por el Padre Canalias (que no debe confundirse con el Hijo Canalias, que es reformista). Para hacer un elogio como cale de este libro, copiaremos, así, sin triarlas, algunas máximas:

«Cuando tengáis novio, recordadle aquello de quien rompe, paga.»

«Si vuestra mamá es dispesera, que no busque huéspedes jóvenes y guapitas. Luego los dedos os parecerán huéspedes.»

«Entre novios, no es bueno hacerlos las cosas a pajitas.»

Peritonitis.—Novela hispano-psicológica en un tomo de ídem y lomo por Servando Carril de Lata.

El título, la buena verdad, me escamó pensando que sería cosa de medicina que me hace un hástigo de aquello más. Pero por el prólogo, escrito en berebere por Miguel y Cusco, me enteré que esto de «Peritonitis» es la vida de un perito electricista, de papas desconocidas.

Al azahar abrí el libro y leí:

«Se llamaba Matías, pero le decían Zaccarias, que es todo al invrés. Como valón vino de Canarias mientras era travesaño, se acreditó como pasante tanto que quedó hipotecando un pedo de días. Luego ejerció de esqueleto. Antes había sido muchas cosas, entre ellas breviario, natalicio, timbal, barreño y de todo arreo salino (ya ven si era de poca leche), no obstante ser un soportal como pocos.

Se dedicó a la música y resultó flatulento y riñón y cuando se supo que era inclusive lo echaron.

Fué topacio en todas partes, a pesar de ser bromuro. Su esposa, mujer gorda y lenta, fué palmatoria, y peonia, y cuando él fué escarapate, por plátano, se dedicó a Citeria...»

Aquí envié el libro a nodriza. ¡Repistola! ¡Este gato de los frailes ha leído a Pérez Zúñiga! Como no entendí una papa, me fui a casa de Dora Marcos, una mujer divina, para que la divina Dora me sacase el entrellado. Y la pobre, después de barrinar 6 horas me lo explicó todo.

Velón quiere decir que fué en barco de vela. Travesaño, el que hace la travesía; pasante, el que andrapa pasas; hipotecado, con hipo; esqueleto, el que reparte esquelas; breviario, el que vende brevas; natalicio, el que ídem natas; timbal, empleado en una timba; barreño, el que barre; salino, que sale; soportal, que lo soporta todo; flatulento, el que toca la flauta con lentitud; riñón, que riñe; inclusive, de la Inclusa; topacio, que tope; bromuro, de bromo; lenta, lento; palmatoria, la que vende palmas; peonia, que vende peones; escarapate, el que escapa; plátano, sin plata; Citeria, que hace citas, etc., etc.

Ya se harán cargo, que esto no cuesta nada, que un servidor como no soy chau-

feur, no estoy en autos y por lo tanto me quedé a las cajas. Pero lo que sí que puedo decirles es que es un libro que hace gozo con unos santos de déjame encender. Y como vale una porquería (dos nabos), todo dios lo comprará.

Esto, fado. Música del tierno profesor Caralampio Sacarina. Letra, no tiene.

Un amigo nuestro que tiene piano, nos ha tocado *Esto* con una sola mano. Podemos decir que nos dió de aquello más gusto. Como la pieza es fina, la emoción va «en crescendo» y el final es delicioso. Nos jugamos un pez que todas las niñas bien, querrán tocarle *Esto* al maestro Sacarina.

P. León

SECCION ECONOMICA

(MÁS ECONÓMICA NO PUEDE SER, PORQUE ES DE ARROZ)

La situación monetaria.—En Alemania el marco no vale casi bien nada. ¡Qué diferencia de cuando un marco tenía tanto valor, que hasta se ponía en un cuadro! Y si nos remontamos a Marco Tulio y Marco Aurelio! Ahora nos queda Marcos Zerns Bertrán, pero no es gran cosa. Se hacen billetes de un millar de marcos que sirven para pagar el tranvía.

En la Argentina, el peso, aunque no mata, se deja sentir. Los banqueros son tan agarrados, que no dejan ir uno, sin contar que al hacerlo se quitarían un peso de encima. Para obtener pesos se debe uno dirigir al Banco o a los tahoneros como cale, que son los que dan el peso. Allí los escafillidos no se hacen ricos porque siempre son de poco peso.

En Austria, las coronas van por los suelos. Cuando entierran a uno y el nincho está en un quinto piso, suben las coronas, pero esto pasa pocos golpes. Por los vuelos de Todos los Santos valen algo más, pero esto no cuenta. Miren si valen poco, que muchos que la difían ponen en la esquela: «No se admiten coronas».

En Francia, en Bélgica y en Suiza, los francos están a la orden del día, pero sólo el suizo es el que se hace decir sí señor. Los otros, como no llegan a ser francos, son hipocritas. Además de los francos belgas, francos suizos y francos franceses, hay Francos Rodríguez, que no está a la par, pero está a lo que guisan.

Los chinos tienen el tacl, pero esta-el tesoro esquiño que no vale ni así. Hay demasiados impuestos y hasta para tirarse chinas te hacen puginar.

El dólar es higo de otro cesto. El que tiene uno puede vivir seis años en Rusia y aun hacer estalvios.

En Grecia, el dracma sólo se usa en la intimidad. Es una mena de dracma de familia. Fuera de Grecia, los dracmas se parecen a los de Iglesias: en que hacen reír.

El florin de Holanda va leri leri con la paña. Como el nombre hace gozo y

es de novela, se hace de él mucho gasto.

En Inglaterra cortan el bacalo con la libra esterlina. Una tal Esterlina, meuca atropellada, desocupó unos gemelos, pero aun cuando resulta que «libra Ester Lina», no es esto. Por una onza te dan tres libras y media. No saben contar.

En Italia, la lira apenas se deja sentir. Así como aquí hay coches peseteros, allí los hay líricos. La meuca barata se parece a un enfermo con fiebre en que «de lira». Ahora quieren que se cotice mejor y al efecto, el ministro de Hacienda va a tocar la lira.

En Portugal, el escudo vale un grapo de de reis, pero allí desde que hay república, los reis no valen nada. Por esto casi todos los portugueses son nobles, porque ¿cuál es el que no puede mostrar un escudo?

En Rusia tienen el rublo, que vale una décima de céntimo y aun ni Dios lo quiere. Por esto hacen tantos rublos que es cosa de rublorizarse.

En Servia tienen el dinar, que vale una peseta. Aquí un dinar cuesta más caro.

AVISO

Una bondadosa dama necesita mujeres jóvenes, bien hechas y que no hagan escarafallos por nada, para un oficio muy descansado.

Todas acaban en buena posición. Ensanachamiento del negocio asegurado.

Dirigirse: Mme. Laminette. Redacción de El Día Bético.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Qué diferencia hay entre un billete de ida a Mongat y una mercancía que la retornan por mala?

—En que aquél es de ida y ésta de vuelta.

...

—El agua que añaden al vino los taberneros ¿qué es?

—Un beneficio líquido.

...

—¿En qué se parecen los juegos de pelota a los paquetes postales?

—En que son de-portes pagados.

ROMPECUELLOS

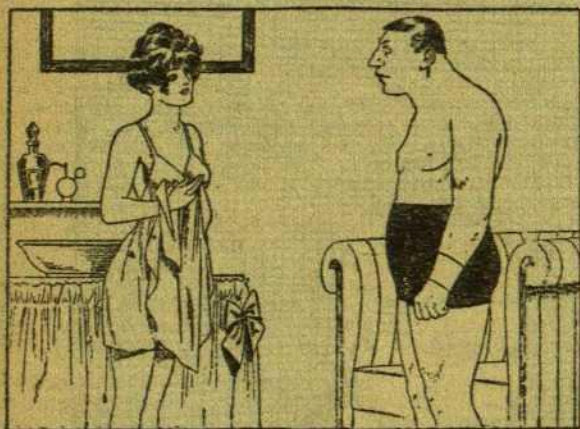
(SOLUCION)

Si ya lo sabía yo que no caerían. Pues el maquinista lo entendía todo, porque tenía...

«En tender, eras...»
¡Y qué ensopidos son, vatua el brócoli!

—Es molt sanguínea, vostè, oi?
 —Què vol que li digui! Això va a dies...

—Demà lluites? Llavors, per aquesta nit m'hauré de posar el cinturó de castedat.

(De Sans Gène.)

DUBTE

L'espòs.—Saps què m'ha dit el rector? Que en tot el nostre barri només hi ha una dona que no enganya al seu marit.

La muller.—Sí? I qui pot ésser?

(De Ruy Blas.)

ADREÇA

—Mr. Durand?

—La porta dreta, senyor!

—Mai hauria cregut que vostè es fixés amb aquestes coses...

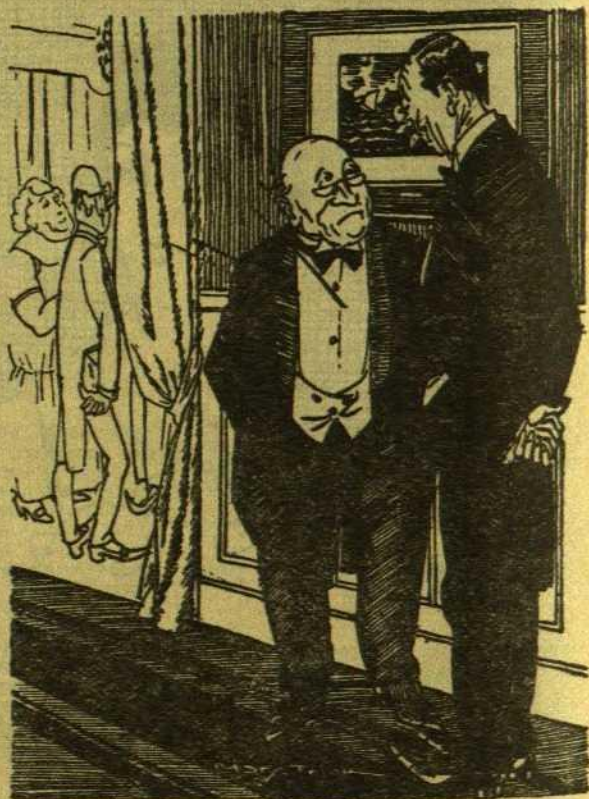
(De Le Journal Amusant.)

I ARA!

—Tu, Manel! Lleva't, que al rebedor he sentit soroll. Potser hi ha lladres!

—I ara! Vols que jo alterni amb aquesta gentussa?

(De Fray Mocho.)

UN ASSAIG A FER

—Això és una contralt!... Una veu fonda... Sembla que baixa amb molta facilitat...

—I vostè creu que ella acceptaria baixar fins al celler per a pujar unes ampolles de xampany?

(De Le Journal Amusant.)

PERSEVERANCIA

—Per què no pagues els teus deutes, ara que tens diners?

—Per a demostrar que la fortuna no m'ha fet canviar gens ni mica.

(De The Humorist.)

LA BONA CAMBRERA

Una xamosa meuca es disposa a pendre un bany i diu a sa cambrera, també molt caia :

—Que no entri ningú, eh? En absolut.

—Descuidi. Primer tindran de passar per damunt del meu cos!

(De Ruy Blas.)

CONJUGAL

—Voldria ésser al teu lloc, ésser un home com tu, només per mitja hora.

—I què faries, esposa meva?

—Compraria a la meva dona aquell abric de pells que tant desitja.

(D'El Social.)

—Quina mala cara que faig! Ahir em degué divertir massa.

(De Sans Gène.)

SINCERITAT

El marit gelós.—Maria, digues la veritat. Ha vingut algú avui a veure la meva dona?

La minyona.—No, senyor. No ha vingut ningú. Pot ben creure-ho.

El marit.—M'enganyes. Jo he vist sortir un jove quan venia de l'estació...

La minyona.—Un jove? Ah! Ja hi era des d'ahir!

(De Fantasio.)

LA MARTINGALA

MANCAVA poc perquè el tren arrenqués, quan un viatjant, carregat de maletes, entrà en el vagó, en el qual anaven, solets, la Merceneta i en Camil, casats de fresc. No cal dir lo que va contrariar a la parella l'arribada del fulano inoportú. Ells que es creien estar sols tot el camí!

Però en Camil era xicot d'enginy i se n'empecà una com un cove.

—Miri, senyor!—li va dir, en veu baixa i misteriosament, al viatjant.—Crec que compleixo un deure al fer-li saber que anem a Barcelona a ingressar en el laboratori d'en Ferran.

—I això?

—Sí. Fa tres setmanes que ens va mossegar uns gos i tant aquesta com jo sentim uns símptomes molt estranys. Fred, calor, ganes de mossegar... El metge ens ha dit que això era ràbia...

—Carai!

Res: que a l'estació propera el viatjant canvià de vagó i en Camil es felicità de la seva martingala... Però...

Poc li durà la felicitat. A la propera estació pujaren quatre civils i tres homes, malaltissos, embolicats amb mantes...

—Déu lo guard!—féu un de la parella.—Quina casualitat! Acabo d'enterar-me per un viatger que vostès han sigut mossegats per un gos rabios. Justament nosaltres portem a aquests tres, que els ha passat lo mateix, i que ja comencen a sentir-se els símptomes. Farem el viatge junts. Sempre serà menys perillós pels demés...

En Camil i la Merceneta maleïren la seva martingala.

RANCOR

FA un quant temps que en Ramon i en Vicens gairebé no es parlen. Les relacions entre ells, un jorn tan amistoses, són ara fredes a no poder ser-ne més.

Els seus amics se n'han adonat i un d'ells preguntà a en Ramon:

—Què t'ha passat amb en Vicens, que esteu de morros?

—Res. Culpa de la seva dona.

—Caram! És que tu la treballaves?

—No. Es que abans de què es casés amb ell jo vaig tenir-hi relacions, i ara ell no em perdona que hi hagués renyit...

—Ah, vaja!

EL SOMNI D'EN CARLETS

—Alfred, apreta!

—I això que no som a l'hivern!

LA RIFA

EL rector de Valltanoca va anunciar que a benefici del nou altar major de la parròquia rifaria una bella imatge de Sant Josep. Entre els feligresos del poble va ésser gran la demanadissa de números, i la senyora Pona, engrescada, cada nit pregava a Déu que li fes treure la imatge.

Una nit tingué un somni força original. Se li aparegué un àngel, però d'esquena. En cada galta de sa fesomia posterior hi portava un número. Un *u* en una anca i un *set* a l'altra.

La senyora Pona, a l'endemà, corregué a casa del senyor rector.

—Que encara li queden números?

—Sí. El 107 i el 17.

—Dongui'm el 17. Aquest treurà.

Però, no; va treure el 107. I la pobra dona, tota desil·lusionada, va contar el seu somni al bon rector.

—Ho vaig veure ben bé: hi havia un *u* i un *set*. Res més...

—I eren al cul de l'àngel?

—Sí. Un a cada galta.

—Doncs al mig hi havia el zero...

—Sap que sí que té raó? Era el foradet, oi?

CERTA nit en Carlets va somniar que es trobava al Paradís. Sant Pere li feia els honors del celestial palau, i de cambra en cambra arribaren a una immensa sala tota plena de llumets d'oli encesos.

—Què són aquests llumets?—preguntà.

—Cada un d'ells representa la vida d'un mortal—li digué Sant Pere.—La quantitat d'oli que té cada llum representa els dies que separen a cada criatura de la mort.

—En aquest cas, deu haver-hi la meua, oi?

—Està clar!

—Ensenyeu-me-la.

—Es aquesta.

—Caram! Si a penes hi ha dos ditets d'oli! Em moriré aviat, doncs!

—Segurament.

—I la de la meua dona?

—Es aquesta del costat.

—Carai! Si és gairebé plena!

En això Déu Nostre Senyor cridà al sant porter i en Carlets es quedà sol. Ell que sí, que procurà buidar a sa llàntia un xic d'oli de la de sa muller, però no pogué. Estaven totes enganxades a la post. Llavors, tement que tornés Sant Pere, mullà el dit en la llàntia de la dona, l'es-corregué en la seva i repetí l'operació varies vegades. De sobte, paf!, un cop de colze el despertà.

—En què somnies, ximplet?—li preguntà la seva dona.—Fa un quart que em fiques un dit al... i després te'l poses a la boca!

HA VINGUT A PEU!

EL Sant Crist de Romanas té fama de miraculós. Cura tots els mals, fregant la part nafrada als seus peus.

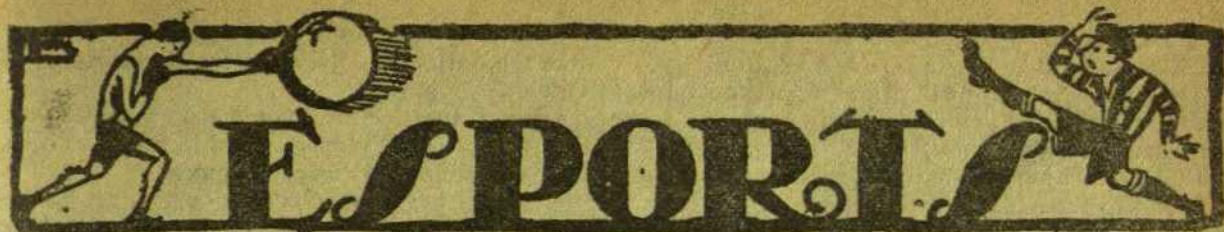
El poble de Vallronsa, proper al de Romanas, tenia una malura i demanà al poble veí que els cedís el Sant Crist per un parell de dies. I així va fer-se. En solemne processó fou traslladat d'un poble a l'altre i exposat a la parròquia.

A la nit, el sagristà, que patia de morenes, aprofità la soletat del temple per a fregar la part malalta pels peus de la santa imatge. I a primera hora del matí, un pagès, l'hereu Sacas, demanà fregar-hi el nas, on hi tenia un furóncol de cà l'Ample.

—Hum!—va fer, tot ensumant.—Com ha vingut el Sant Crist? A peu, oi?—preguntà al sagristà.

—I ara! Per què?

—Perquè ha trepitjat... caca!

EL XICOT QUE PROMET

QUIN és el club que no ha tingut, en el seu si, un noi que prometia? Això del jugador que promet és tan indispensable per a un club, com un quefa de material o un president amb pasta. Gairebé sempre acostuma a ésser un marrec, que encara no ha tocat senyora, i que, si no és de l'infantil, ben poc se n'hi falta. Els seus èxits són relatius, però són èxits. No han sortit del club, però en el club se'n parla, i la seva fama de llavor de fenomen, d'embrió d'as, corre de boca en boca i les senyores dels directius s'hi encanten veient-los jugar.

Fins que, fatalment, ve un dia en què el capità del primer fa un cop de cap i li fa un lloc en l'equip. I el gairebé fenomen, el futur campió, debuta, amb emoció i tot, i si ho xafa bé ja el tenim consagrat i reconsagrat i amb dret a un banquet en data no llunyana. Però si la pífia, si fica els peus a la galleda, si arronça la carcassa, si la dinya, com diuen els clàssics, ja està cuit i beneït. Torna al segon com aquell que ha fet llufa, i queda classificat d'una manera definitiva en la categoria de gastament de fenomen, de «que de què», de noi que no va malament, però mai, allò que se'n diu mai, pas-sarà d'aquí.

Vet aquí com la carrera del noi que promet, de l'esperança del club, del mimat dels socis i les sòcies, que el troben guapot i murri i se'l menjarien, depèn d'una tarda més o menys làctea, de la potra d'hora i mitja, d'una xamba momentània. El cas en què l'èxit ve de cara, passa un cop cada any; però el cas en què la pífia fa avortar tota esperança d'arribar a internacional, passa cada dos per tres, cada setmana i a cada barriada.

Per això els fenòmens són tan escassos...

FUTBOL

BISHOP AUCKLAND — F. C. BARCELONA

Si anéssim a una casa de vint-i-cinc peles i ens trobéssim que en lloc de dones de postín hi havia la plana major de càl Manco, agafaríem una en-rabiada que, a ben segur, deixats portar pel nostre mal geni, no quedaria sencer ni un bidet.

En canvi, vàrem anar al camp del «Barça», on anunciaven la setmana anglesa, i ens empas-

sàrem sense protestar un saldo anomenat «Bishop Auckland», de lo més rebregat que corre.

Aquesta setmana, tan esbombada i que ha vingut precedida de tant reclam, ja tothom en diu la «mala setmana anglesa».

Els del «Barça» s'hi varen abonar. Així que els anglesos sortiren al camp, els arreconaren, no deixant-los ni respirar. Era deliciós. Tots els d'en Gamper treien faves d'olla.

En Pascual, per al qual nosaltres tenim una gran predilecció, no en va fallar ni una.

Cal fer constar que sempre va tenir els contraris a l'altre extrem del camp, però això no lleva de què aprofitem l'ocasió per a felicitar-lo.

En Surroca, magistral; en Planas, sublim; en Stamper, incommensurable; en Sami, despampanant; en Piera, abracadabrant; l'Alcàntara, fantàstic; en Sagi...

En fi: tots feren el que és de llei amb equips estrangers d'aquesta categoria.

En el primer partit varen vèncer els nostres per 3 gols a 0 i en el segon per 5 a 0.

«Bishop Auckland»,
no remenis tant,
que els que no som de la casa
te'ns estem passejant.

Un ratet escaducar
que no tinguís res que fer,
arregla bé una vitrina
i posa-hi el porter.

«Bishop Auckland»,
ets gran,
internacional de tuti
del botavant.

EUROPA — UNIÓ SAINT GILLOISE

Aquests campions de Catalunya tenen unes sortides que fan enternir.

El dissabte varen sortir al camp disposats a demostrar-nos que quan volen saben convertir-se en un equip infantil dels més infantils.

El «Saint Gilloise» no és cap *fiera corruipia*, ni molt menys, però davant dels de l'«Europa» ho semblava.

Els hi va fer tres gols sense que s'hi poguessin tornar.

Si això dura gaire, tots els nostres alegrois i totes les nostres esperances se n'aniran en orris.

Quina tristor feia veure aquells xicots que altres vegades lluitaven enardits, plens d'entusias-

me, encoratjats, fent jugades fules, sense solta, espases de desacreditar a qualsevol equip!

En Cros, que durant la primera part fou l'únic que jugava amb l'encert de sempre, guiant a la davantera pel bon camí, tingué de cedir el lloc a l'Olivella, i aquest ens va demostrar que quan vol ho sap fer malament de debò.

Adéu, *cohesión* i entusiasme! Pobra Gràcia!

Si en Matas ens vol creure, deu castigar-los sense postres quinze dies de carrera, i un cop fet això pot organitzar, si vol, la setmana japonesa, segur de què el faran quedar bé.

Ull viu, doncs, que no val a badar; de lo contrari, *convertiremos nuestro incienso en hiel y os apostrofaremos si es preciso antes de que vuestra estrella empalidezca.*

Apa, a nannà!

HIPISME

L'espectacle de les curses de cavalls té, com el del futbol, com els «toros», l'encís de l'animació, els crits, la llum, el bullici de tots els llocs on es reuneixen uns milers de persones; però així com el futbol atrau la «massa» dels botiguers, dependents de comerç, etc., i els «toros» la dels castissos, meuques de poc preu i militars *sin graduación*, les festes hípiques aconseguixen reunir un públic la major part del qual està constituït per aquesta deliciosa meitat del gènere humà que porta faldilles... Vostès diran que també al mercat de la Boqueria hi ha més faldilles que pantalons, més dones que homes; és ben veritat; però és que les de l'Hipòdrom no són dones: són «superproduccions», *chefs d'œuvre*, la *chipén*, la *meta*, el *oasis*, el *subterràneo*, com si diguéssim les *internacionales* representatives de la bellesa femenina de Barcelona; perxò nosaltres preferim Can Tunis a la plaça vella o al camp de Les Corts. Un cavall galopant darrera un altre, no té gaire interès en si; més bonic ens resulta veure córrer aquelles sogres grosses i de mal geni que mai arriben a temps al tramvia i després es barallen amb el conductor; però la sensació més agradable de les curses no són les curses, sinó els «entreactes», el passeig baix el foc del sol i altres focs de més potència; vostè mira cap a la dreta, i s'escalfa; mira cap a l'esquerra, i s'escalfa; vostè sent una onada de sensualitat; vostè comença a estar inquiet; i encara que vostè hagi anat a l'Hipòdrom «de gorra», vostè arriba a la nit havent-se gastat deu pessetes... Són les curses?... I un *carnero*!!

Heu's aquí els resultats del dia 27:

«Premi Gavà» (a reclamar), 1,500 pessetes.—No recordem ben bé qui va guanyar, perquè encara no hi érem; «L'Aurore», «Purple Heron», «Wye Valley», «Batallador» i «Tapsia» estaven inscrits; així és que un dels cinc deuria arribar el primer...

«Premi Josep Bofill (2,000 ptes.).—Guanyadora: «Maruxa», del Regiment de Caçadors de Tetuan.

«Premi Fadrineta» (handicap), 5,000 ptes.—Guanyadora: «Cylmay». Col·locada: «Mimesa», totes dues del senyor Lieux.

«Premi El Siglo» (civil-militar), 1,300 ptes.—Guanyadora: «Frera», de D. A. Barreiro. Col·locat: «Mirabilité», dels Dragons de Numància.

«Premi Puigmal» (Steeple-chase.—Handicap), (2,500 pessetes).—Guanyador: «Bon papà», de D. E. Bertran. col·locat: «Laredo», de D. A. Barreiro.

«Premi Fluvià (obstacles), 2,000 pessetes.—Guanyador: «Santander II», de D. J. Lieux. Col·locat: «Flying Post», de D. V. Pueyo.

Fins una altra.

—Ves ara la meua dona quin desig té! Vol butifarra blanca! Vaig a veure si algun europeu vol servir-me!

AMB QUIN DRET?

—Escolta, Manel: em pots deixar un duro?

—Veuràs, noi...

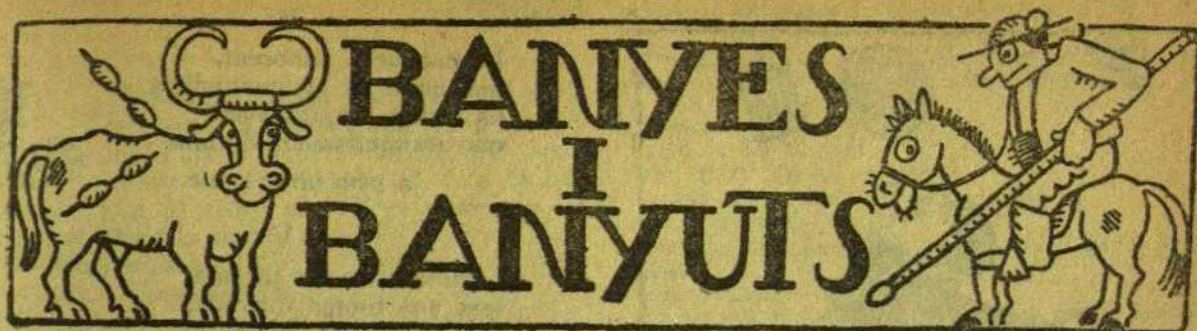
—Es que em fa molta falta...

—Té, doncs...

(Pausa.)

—Ara, que no t'ho gastis en beguda.

—Amb quin dret et fiques en com gasto els meus diners?

VALENCIA — FACULTADES — A. SANCHEZ. — «TOROS» DE ANGOSO

DIUMENGE vam veure una «corrida de toros», però una «corrida de toros» de quatre pessetes, ni més ni menys. A nosaltres ens empenyen aquestes funcions, que no són «novilladas» i no arriben tampoc a ésser solemnitats taurines, perquè en elles generalment s'hi perd el temps i el preu de l'entrada (els que paguin, eh?), sense compensació de cap mena.

I, sobretot, per lo difícil que ens resulta fer broma, després d'haver passat una tarda enso- pida.

Què redimoni podem dir de l'actuació d'en «Valencia»? Que és dolent? Tothom ho sap; i perxò ningú s'ha d'entretenir llegint que no va fer res en tota la tarda i que la plaça, baix la seva direcció de *lidia*, semblava a càl Manco. Però en «Valencia» és mal «torero», sense ésser una desgràcia completa; i així com ens hauríem divertit amb les aventures d'un «Cordobés» qual- sevol, «torejant» ell no queda més recurs que obrir la boca i repetir de tant en tant: «Quin fàstic!...», cosa que ni a vostès ni a nosaltres ens pot acabar de convèncer.

En «Facultades» ja té una mica més d'importància, puix treballa amb més vistositat i es fa aplaudir; sense ésser cap *fenòmeno*, és un xicot que sempre vol lluir-se i de vegades ho aconsegueix, molt més quan agafa al públic anestesiat per l'avorriment. Al «toro» quint de la tarda fins li haurien donat l'orella amb una mica més de presió del *respetable*; no és que se l'hagués meregut, no; però l'hi haurien donada, ja que fou qui ens va ajudar a treure'ns la son que quasibé ens dominava.

Antoni Sánchez, com a madrileny i taverner, és un xicot *pinturero* i amb unes curves que per ella les voldria l'Asquerino; «torejant» no nega la casta: valentia, *pose* i poca substància en el fons: enterament un Sánchez; nosaltres, però, varem descobrir la causa de què no poguéssim demostrar-nos del tot els seus mèrits; vostès que són discrets, sàpiguen, sense dir-ho a ningú, que el noi de la *villa del Oso* sortí a la plaça amb una

orquitis doble que de poc no li rebenta les calces; allò feia por. I lo més greu és que «la cosa» va atacar els nervis del públic femení; vam sentir un matrimoni de mitja edat que la dona li deia: «Goita, Esteve: això sí que deu donar gust; i que després tu vulguis acontentar-me amb un ral de tripa!...» Què volia dir?... *Chi lo sa!* Sigui el que sigui, creiem que la «Liga de Defensa Social» deuria intervenir en aquests casos.

Els «toros» de Angoso, ni bons ni dolents; al segon li escalfaren l'esquena per poca-solta.

L'arrastre van fer-lo amb prou feines un cavall «esquirol» i una burra «fascista».

El resum ja l'hem fet al començar: quatre pessetes. «Toros» de quatre pessetes. «Toreros» de quatre pessetes. Públic de quatre pessetes... Fins la tarda, que ens va preparar Sant Pere, anava al voltant de les quatre pessetes...

TITO FLAVIO

—Per què no seuen? Que volen pendre comiat?

—No; més aviat pendriem una ampolla de xampany.

Ella.—Per què no fica el seu germà a un col·legi?
 Ell.—Si vostè vol, li ficaré.

ELS FEMADORS

(MÚSICA D'«ELS SEGADORS»)

I

Barcelona, ciutat gran,
 qui t'ha vist tan rica i plena,
 ara més que lo temps vell
 els carrers són plens de merda!

Ja s'ho faran!
 Ja s'ho faran,
 és lo que tothom pensa.
 Ja s'ho faran!

II

Ara és l'hora, ciutadans,
 ara és l'hora d'està alerta!
 Quan això fermentarà,
 valga'ns Déu quina oloreta!!!

Ja s'ho faran!, etc.

III

L'Atracció de Forasters
 ha tingut la gran idea
 de fer retratà els femers
 perquè la vergonya es veja.

Ja s'ho faran!, etc.

IV

La canalleta, innocent,
 remenant per la immundícia,
 ha trobat l'Ajuntament
 que tranquilament dormia.

Ja s'ho faran!, etc.

V

L'humorisme ha triomfat
 fent una broma dinyada,
 i uns lleterets han posat
 sobre d'aquells munts de caca.

Ja s'ho faran!, etc.

VI

El cloruro i el lysol,
 el zotal i la calç pura,
 dissolucions de formol
 i quelcom de «Peca-cura».

Ja s'ho faran!, etc.

VII

Els carrers fan *catipén*,
 d'ensumar ningú s'escapa;
 ensumeu fort, bona gent,
 que és merdeta casolana.

Ja s'ho faran!, etc.

VIII

PAPITU a l'Ajuntament
 prou ne cerca la manera
 de convence' aquesta gent
 que parats els camions tenen.

Ja s'ho faran!, etc.

IX

I el senyô Esteve, indignat,
 ja no surt de casa seva;
 tan sols surten els del sac
 per tirar de la rifeta.

Ja s'ho faran!, etc.

X

Barcelona, fóres gran
 si engeguessis a la merda
 tots aquests mals governants
 que avui dia et desgovernen.

Ja s'ho faran!, etc.

CAMELANDU

L'EXCUSA

La Mariagna, quan entrà a casa seva, es creia ben bé no trobar-hi al seu home, puix en aquella hora sempre acostumava ésser al despatx. Així és que es torbà tota al veure que ell es fixava en un paquetet que ella duïa...

—Què portes aquí?

—Res... Coses meves...

Però abans que hagués pogut oposar-s'hi, ell, distret, tafaer, ja l'obria.

—Com! Els teus pantalons?

—Sí..., ja ho veus!

—Es pot saber, doncs, d'on vénis?

—De... casa el metge...

—Eh? I portes els pantalons en un diari?

—Es que m'ha tingut d'auscultar, saps?

XAFARDERIES

*** Copiem de *Ruy Blas* la següent atzagaiada:

«El cor humà posseeix una multitud de noms que no es troben en cap diccionari...»

Com més ho rumiïn, més els agradarà.

*** Deia l'A. B. C., de Madrid, referint-se a uns partits de futbol jugats a Barcelona:

«El «Olimpique», de Marsella, ganó por dos a uno al «Venc», de Belford.»

Aquest tal «Venc», de Belford, no és altre que el nostre «Avenç de l'Esport». No ho haurien dit mai, veritat?

*** De *La Vanguardia*:

«Habitación para señorita espaciosa», etc.

Vet aquí la dona espaiosa de «L'auca del senyor Esteven»...

*** Deia *La Publicitat* en un article, que Espanya no tenia pols.

Que no té pols? Que donguin un tomb per aquells

pobles de la meseta i ens ho sabran dir. Pols i mosques.

*** En una botiga de la dreta de l'Eixample havem vist, en l'aparador, un pilot de mitges de tots colors, amb un rètol que deia:

«Señora. A mitad de precio.»

Però no diu on viu!

*** D'*El Liberal*, de Madrid.

«...fué aquella una estridencia ruidosa.»

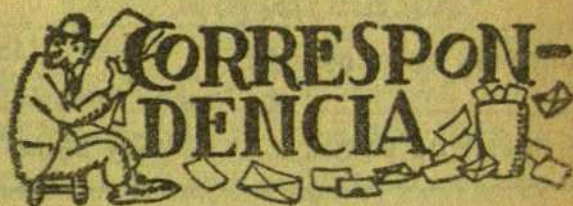
No n'havem vist mai cap de quieta.

*** Del diari terrassenc *Crónica Social*, del dia 17 del corrent:

«El cumpleaños del rey.

«A las diez se ha celebrado una Misa por el pro-capellán mayor de Palacio Obispo de Salamanca con asistencia de la familia real, haciendo el Monarca la tradicional ofrenda de 3888 monedas de oro, una más que sus años.»

No sabíem que el rei d'Espanya fos antediluvà.

J. C. Poeta: Vostè deu ésser poeta de nom, però lo que és de fets... naranjas! Vol dir que no esmercaria millor el temps fent-se dels chors d'en Clavé, o de La Protectora d'animals i plantes? Fins potser s'engreixaria! Ja veurà, provi-ho de no escriure més versos.

Hilario de las Heras: N'aprofitarem un, el més llarguet, perquè l'altre resulta innocent. Referent a la signatura, posi's tranquil, que la respectarem.

Bocoi: Ho farem anar a la secció de «Xafarderies», com vostè desitja.

Toni: Gràcies pel seu conte, que insertarem. L'abonament val nou pessetes semestre i pot enviar-ho en bitllets de banc francesos, junt amb la seva adreça.

K. Mani: Procurarem complaure'l, aquesta vegada.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ABALTO, 45.-BARNA.

CARRERAS DE CABALLOS

PRIMAVERA 1923

HIPODROMO DE CASA - ANTUNEZ

OCHO REUNIONES DEL 6 DE MAYO AL 17 DE JUNIO

Domingo 3 de Junio - Sexta reunión - A las 3 de la tarde

PREMI CATALUNYA

Servicio de autos desde la plaza de Cataluña. Precio: 1'50

Servicio especial de tranvías

Localidades: en la taquilla del teatro Novedades, en el Centro de Localidades, en el quiosco de la plaza de Cataluña y taquillas del Hipódromo.

SOMBREROS DE PAJA

PARA CABALLERO Baños Nuevos, 21
desde 3'25 pesetas :: :: :: Fábrica

LLEGIU TOTS

GAMIANI

La gran obra d'En Musset

Preu: 1'25 pessetes

La Novela Popular Cinematogràfica

Luxosa revista setmanal que publica l'argument-novel·la d'una pel·lícula extraordinària.

S'HAN PUBLICAT

ROBIN DE LOS BOSQUES,

per Douglas Fairbanks.

EL SELLO DE CARDI,

per Betty Blythe.

LA AGONIA DE LAS AGUILAS.

per Severin Mars y la Morlay.

LA CASA DEL MISTERIO,

per Masjouskine y Elena Darly.

DIA DE PAGA per Charles Champlin (Charlot)

UNA CARRERA EN KENTUCKY,

per Reginald Denny.

Cada exemplar va acompanyat d'una preciosa postal retrat d'artista.

Preu: 25 cèntims.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

JA S'HA PUBLICAT LA

Historia del Campeonato de Cataluña de Futbol 1922 - 1923

Si vol sapiguer en un moment donat qui va fer un goal, qui va arbitrar un partit, quin jugador ha marcat més goals, és dir, TOT lo que ha passat durant el present campionat, no deixi de comprar aquest llibre.

Porta: Ressenyes de tots els partits de campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens; Fotografies dels equips contendents; Interessants quadros estadístics.

Un volum de més de cent planes en octau, tirat en paper couché, amb coberta a tricromia. **1'50 Ptes.**

TALLERS I LABORATORIS FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics. Retocs, tiratges, ampliacions, reportatge, informacions. Especialitat en treballs d'aficionats. Preus mòdics. NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV

(LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas 3 pesetas.

De venta en kioscos y librerías

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anezitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por el solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CADA IMPUREZA DE LA SANGRE.—Sifilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO : : : : :
DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO.
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitaciones a 5 ptes. Barbara, 27 Teléfono 3221 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SELLOS UPINE SAS

Curació rápida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonocòcica i demés malalties de l'aparell urinari.
CENTRES D'ESPECÍFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics : : : : :
CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : : :

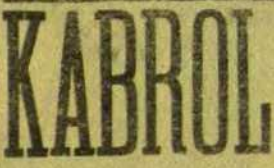
PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIO DEL DOCTOR MONTANA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 23, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLÉNORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matababres «Rapid». A la primera regada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 : : : :

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de veneri NO DESMAIEU que encara podeu curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmacia Americana. Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

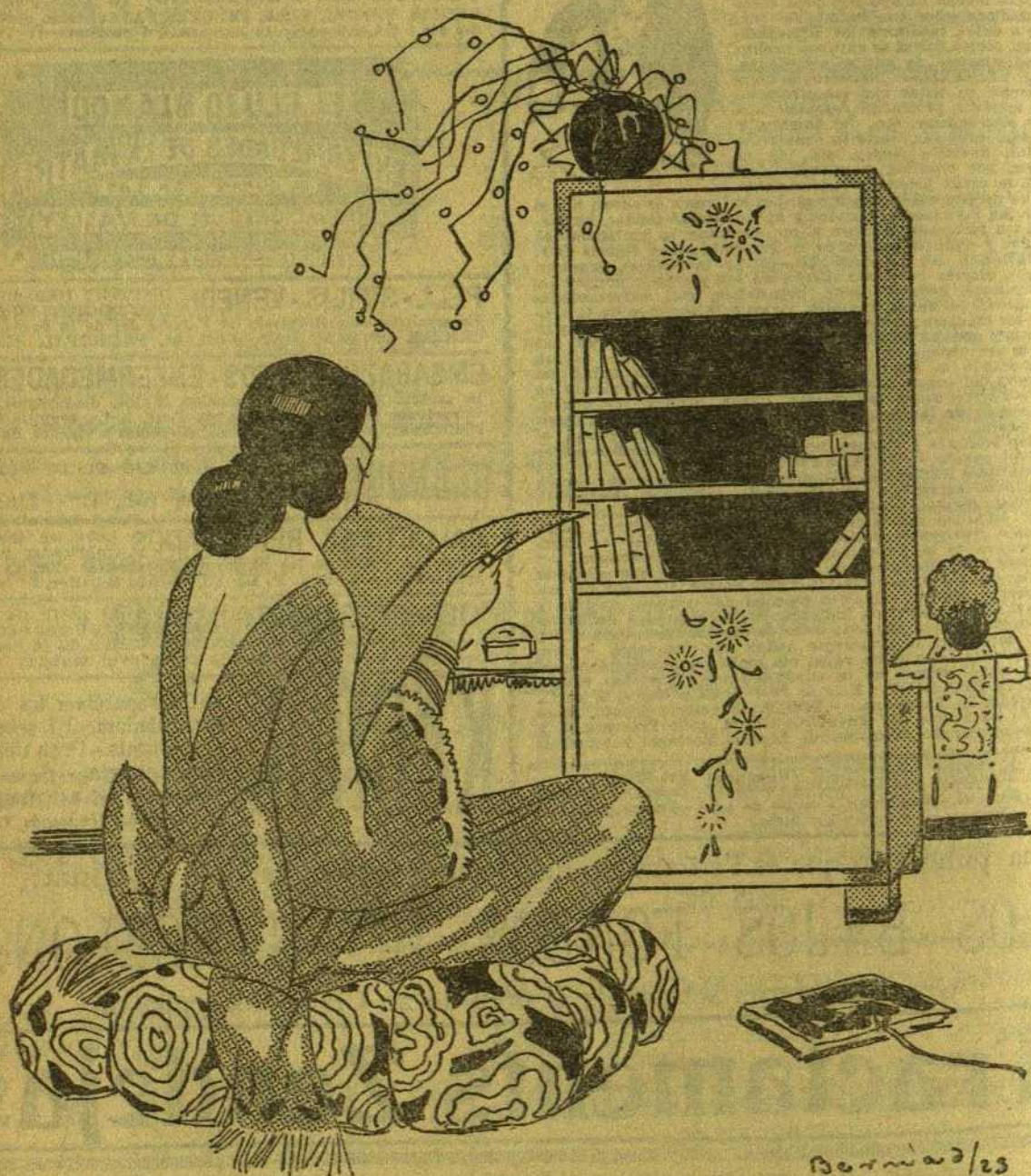

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc: Una pesseta. — De venda en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

Una publicació que és l'admiració dels lectors pel seu verisme y realitat:
LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA
Grans quaderns setmanals al preu de 20 CÉNTIMS cada un

Tractaments Zendejas

Unics remeis per a la curació de la sífilis, blenorràgia, incordis, llagues, gota militar, impotència, esterilitat, flux blanc, desarreglos menstruals, tumors, reumatisme, paràlisi i totes les enfermetats que ocasionen les sangs enverinades. — Es donen llibrets amb explicacions, en el laboratori
VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

Bernard/23

—Es molt divertida la societat agrícola. Sobretot quan parla del nap i de la patata.